

บทที่ 3

ศาสดามุฮัมมัด บิน อับดุลลฮ์

ชีวประวัติของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) นั้น ชัดเจนกว่าชีวประวัติของศาสดาท่านอื่นๆ เพราะท่านเพิ่งจะจากโลกนี้ไปเพียง 1,420 กว่าปี ส่วนศาสดาท่านอื่นๆ ได้จากไปนานแล้ว ประกอบกับมีการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ คัมภีร์ กฎข้อบัญญัติหรือแม้แต่ประวัติส่วนตัวของท่านศาสดาเหล่านั้น ก็ได้ถูกเสริมเติมแต่งไปจากความเป็นจริง

ในความจริงประวัติของบรรดาศาสดาผู้ทรงเกียรติท่านอื่นๆ ได้ตกมาถึงมือเรา เป็นเพราะอัล กุรอานบันทึกเอาไว้ ประกอบกับการบอกกล่าวของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) และบรรดาลูกหลานของท่าน (อะฮ์ลุลบัยต์) ซึ่งไม่ได้มาจากวิถีทางอื่นเลย แตกต่างไปจากประวัติของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) ที่ชัดเจนและมีข้อมูลอย่างเพียงพออยู่ในมือ

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เป็นศาสดาท่านสุดท้ายที่อัลลอฮ์ (ซบ.) ได้ส่งมาเพื่อชี้้นำสั่งสอนมวลมนุษยชาติเมื่อประมาณ 1,420 กว่าปีเศษที่ผ่านมา ในขณะที่สังคมมนุษย์ในเวลานั้น อยู่ในสภาพที่ตกต่ำปราศจากศาสนาและกลิ่นอายของมัน ประชาชนส่วนใหญ่ไม่

เคยสนใจต่อศาสนาและไม่รู้จักการเคารพบูชาพระเจ้าองค์เดียว เป็นสังคมที่ไร้ซึ่งวัฒนธรรมและจริยธรรม มีแต่ความป่าเถื่อนและปราศจากความยุติธรรม

อัล กะอ์บะฮ์ซึ่งเป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ ได้กลายเป็นที่ตั้งบูชาเทวรูปต่างๆ มากมาย และศาสนาของอิบรอฮีม ได้เปลี่ยนเป็นศาสนาแห่งการเคารพบูชารูปปั้น สภาพชีวิตของคนอาหรับในยุคนั้น เป็นการแบ่งเผ่าพันธุ์ อยู่กันเป็นก๊กๆ ในเมืองน้อยใหญ่ไม่ว่าจะเป็นฮิญาซหรือเยเมน ประชาชนส่วนใหญ่ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างปกครองกันเอง

อาหรับในเวลานั้นเป็นประชาชาติที่ตกต่ำและล้าหลังที่สุด ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นชนชาติที่มีวัฒนธรรม อารยธรรม และจริยธรรมที่สูงส่ง กลับกลายเป็นชนชาติที่เห็นแก่ตัว ตระหนี่ถี่เหนียว ดื่มสุรา เล่นการพนัน ชอบใช้กำลังในการตัดสิน การเข่นฆ่ากันระหว่างเผ่าต่อเผ่า ดูเหมือนว่าจะเป็นวัฒนธรรมที่เชิดหน้าชูตาอย่างยิ่ง

อาหรับในยุคนั้น เป็นชนชาติที่ป่าเถื่อนโหดร้าย นิยมฆ่าลูกสาวทิ้งเป็นถึงแม้ว่าจะโตแล้วก็ตาม ดำเนินชีวิตด้วยการลักเล็กขโมยน้อย ปล้นฆ่าชิงทรัพย์สินของคนอื่น การหลังเลือดและการกดขี่ ถือว่าเป็นเกียรติยศสูงสุดของพวกเขา

ด้วยสภาพสังคมที่เลวร้าย และตกต่ำเช่นนั้น อัลลอฮ์ (ซบ.) ผู้ทรงเมตตาได้ส่งศาสนทูตมา เพื่อปรับปรุงแก้ไขและชี้นำประชาชาติพร้อมกับอัล กุรอาน ซึ่งเป็นธรรมนูญสูงสุดที่กล่าวถึงศาสตร์ต่างๆ และอภิปรายทั้งหลาย และเป็นธรรมนูญในการปกครอง ที่ดำรงไว้ซึ่งความยุติธรรม อัลลอฮ์(ซบ.) ได้มอบหมายให้ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือล.) เป็นผู้นำไปประกาศเชิญชวนประชาชาติ กลับมาสู่ความเป็นมนุษย์อีกครั้ง

ท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) เกิดในปีคริสต์ศักราชที่ 570 (ก่อนการอพยพ 53 ปี) ณ นครมักกะฮ์ ในครอบครัวหนึ่ง ซึ่งเป็นครอบครัวที่ดำรงศาสนามาตลอด และเป็นครอบครัวที่มีเกียรติที่สุดในหมู่อาหรับ ก่อนการถือกำเนิดขึ้นมา บิดาของท่านก็เสียชีวิตลง และเมื่ออายุได้ 6 ปี ท่านหญิงอามีนะฮ์มารดาของท่าน ก็ต้องจากท่านไปอีกคน และหลังจากนั้นอีก 2 ปี ท่านอับดุลมุฏฏอลิบปู่ของท่าน ซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวในเวลานั้น ได้มอบท่านศาสดาให้กับบุตรชายอีกคน คือ ท่านอับดุลมุฏฏอลิบ (บิดาของท่านอิมามอะลี (อ.)) เป็นผู้เลี้ยงดูท่านแทน

ท่านอับดุลมุฏฏอลิบรักท่าน เหมือนกับบุตรของท่านคนหนึ่ง ไม่ยอมที่จะให้หลานรักของท่านต้องลำบาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงที่ท่านถูกบรรดามุชริกีนปิดล้อมทางเศรษฐกิจอยู่นั้น ท่านอับดุลมุฏฏอลิบคือผู้พิทักษ์ที่ดีที่สุดของท่าน ซึ่งไม่มีผู้ตั้งภาคีคนใดกล้าที่จะทำร้ายท่าน ชาวมักกะฮ์ในเวลานั้นก็เหมือนกับชาวอาหรับทุกๆ ไปที่ชอบเลี้ยงสัตว์และการค้าขาย โดยเฉพาะการค้ากับต่างประเทศ ซึ่งประเทศที่ค้าขายอยู่เป็นประจำคือซีเรีย ชนชาวอาหรับส่วนใหญ่ไม่รู้หนังสือ และไม่มีการศึกษา อีกทั้งไม่ยอมสนับสนุนบุตรหลานให้ทำการศึกษาอีกต่างหาก

ท่านศาสดามุฮัมมัด ก็เหมือนกับอาหรับทุกๆ ไป คืออ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ แต่ท่านมีคุณสมบัติต่างไปจากคนอื่นๆ อย่างสิ้นเชิง เช่น ท่านไม่เคยเคารพรูปปั้น ไม่เคยพูดโกหกมดเท็จ ไม่เคยลักขโมยและไม่เคยกระทำความผิดใดๆ ทั้งสิ้น และออกห่างจากการกระทำที่ไม่ดีเสมอ ท่านเป็นคนฉลาดหลักแหลมมีไหวพริบดี

ด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงเป็นที่รักนับถือ และไว้วางใจสำหรับคนอาหรับตลอดมา จนได้รับฉายานามว่า 'มุฮัมมัด อามีน' (เป็นผู้ที่มี

ความซื่อสัตย์มาก) เนื่องจากท่านเป็นคนรักษาอามานะฮ์ (ความรับผิดชอบ) ชาวอาหรับจึงมักจะนำเอาสิ่งของทรัพย์สินของตน ไปฝากไว้กับท่าน ซึ่งผู้คนเหล่านั้นมักจะพูดชื่นชมถึงการดูแลรักษาทรัพย์สินสิ่งของ และความซื่อสัตย์ของท่านเสมอ

เมื่อท่านอายุได้ 20 ปีเศษ มีเศรษฐีนี้ชาวมักกะฮ์คนหนึ่ง นามว่า 'คอดียะฮ์' ได้มอบหมายให้ท่าน เป็นตัวแทนเดินทางไปค้าขาย และด้วยความฉลาด ซื่อสัตย์สุจริตและรักษาความรับผิดชอบ ทำให้การค้าครั้งนั้นได้ผลกำไรอย่างมากมาย และเป็นธรรมดาของคนเก่ง ที่มีความสามารถย่อมเป็นที่สนใจของผู้คนโดยทั่วไป ในที่สุดท่านหญิงคอดียะฮ์ก็ได้ขอท่านแต่งงาน หลังจากนั้นท่านก็ยังดำเนินกิจการค้าของภรรยาต่อไปอีกหลายปี

ท่านศาสดามุฮัมมัดคลุกคลีอยู่กับประชาชน จนอายุถึง 40 ปี ในระหว่างนั้น ท่านเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงในหมู่ประชาชนมากมาย แต่มีสิ่งหนึ่งที่ท่านไม่เหมือนกับคนอื่น คือท่านมีความประพฤติที่ดีงาม มีมารยาทที่สูงส่ง ท่านไม่เคยประพฤติในสิ่งที่ไม่ดีเหมือนกับคนอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูดโกหก เอาเปรียบหรือเห็นแก่ตัว สิ่งเหล่านี้เองเป็นสาเหตุทำให้ประชาชนให้เกียรติเคารพ และมีความเชื่อมั่นในตัวท่านสูง

ดังจะเห็นได้จาก เวลาที่ชาวอาหรับในสมัยนั้น ซ่อมแซมบัยตุลลอฮ์ ได้เกิดการทะเลาะและถกเถียงกันระหว่างเผ่าต่างๆ ว่า เผ่าใดจะเป็นผู้ยก 'หะญะรุลอัชวัด' (หินดำ) ขึ้นไปติดตั้งยังที่ของมัน แต่พวกเขาก็สามารถยุติได้ โดยมีมติร่วมกันว่าให้ท่านศาสดามุฮัมมัดเป็นคนดำเนินการยกหินดำขึ้นไปติด ท่านศาสดาจึงสั่งให้พวกเขาทาง 'อะบา' (เลื้อยคลุมของอาหรับ) ออก แล้วเอาหินดำตั้งไว้ตรงกลาง หลังจากนั้นให้หัวหน้าเผ่าต่างๆ ยืนรอบๆ อะบานั้น และยกขึ้นพร้อมๆ กัน

โดยที่ตัวท่านเป็นผู้ยกหินดำขึ้นไปติดยั้งที่ของมัน การทำเช่นนี้เป็นการ
ยุติปัญหาการทะเลาะวิวาท การหลังเลือดและการเข่นฆ่ากันในหมู่
อาหรับให้สิ้นสุดลง

ก่อนที่ท่านศาสดามุฮัมมัด จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูต
ท่านเป็นผู้เคารพสักการะในพระเจ้าองค์เดียวอยู่แล้ว โดยที่ท่านไม่เคย
เคารพบูชารูปปั้นแต่ท่าน ก็ไม่เคยดูถูกความเชื่อถือ ต่อรูปปั้นเหล่า
นั้นของประชาชน ท่านถือว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลในเรื่องของความเชื่อ
ประชาชนก็ไม่เคยมายุ่งเกี่ยวอะไรกับท่าน ผู้นำศาสนาในยุคนั้นไม่ว่า
จะเป็นยะฮูดีหรือนัซรอนี ต่างให้ความเคารพต่อท่านเสมอ และพวก
อาหรับก็ไม่เคยมารบกวนหรือสร้างความยุ่งยากให้กับท่านแต่อย่างใด

ประสบการณ์จากนักบุญ ‘บุฮัยรอน’

ช่วงที่ท่านศาสดามุฮัมมัดอาศัยอยู่กับท่าน ‘อับดุลลิลิบ’ ผู้เป็น
ลุง ซึ่งขณะนั้นท่านยังไม่บาหลีหม (บรรลุนิติภาวะ) แต่ลุงได้พาท่าน
ร่วมขบวนการค้าไปยังประเทศซีเรียด้วย ซึ่งถือว่าเป็นขบวนการค้า
ค้าที่ใหญ่มากเพราะมีพ่อค้า และนายทุนร่วมขบวนไปมากมาย เมื่อ
ขบวนเริ่มเข้าสู่ยังประเทศซีเรียและได้มายังเมืองบุศรอน ขบวนก็ได้หยุด
ลงเพื่อพักผ่อนใกล้ๆ กับสถานที่บำเพ็ญศีลแห่งหนึ่ง ขณะนั้นมีนักบุญ
คนหนึ่งนามว่า ‘บุฮัยรอน’ เดินทางมายังขบวนการค้านั้น และได้กล่าว
เชิญให้ทุกคนไปเป็นแขกของตน และทุกคนก็ตอบรับคำเชิญของเขา
ท่านอับดุลลิลิบได้มอบหมายให้หลานชายของท่าน เป็นผู้ดูแลสินค้า
เหล่านั้น ส่วนตัวท่านร่วมเดินทางไปเป็นแขกพร้อมกับบุคคลอื่นๆ

บุฮัยรอน “มากันหมดหรือยัง !”

ท่านอับดุลลิลิบ “มากันหมดแล้ว ยกเว้นเด็กหนุ่มคนหนึ่งไม่ได้มา”

บุฮัยร่อ “ไปเรียกเขามาด้วย”

ท่านอับดุลลิลิบ จึงส่งเสียงเรียกหลานชายของท่าน ที่ยืนอยู่ใต้ต้นมะเดื่อให้มาหานักบุญบุฮัยร่อ เขาจึงมองท่านศาสดามุฮัมมัดอย่างละเอียดถี่ถ้วนพร้อมกับพูดว่า “เข้ามาใกล้ๆ ฉันซี! ฉันมีเรื่องจะพูดด้วย”

ท่านศาสดามุฮัมมัดได้เข้าไปใกล้ๆ เขาพร้อมกับลุงของท่าน บุฮัยร่อได้พูดกับท่านมุฮัมมัดว่า “ฉันต้องการถามอะไรบางอย่างจากท่านจะได้ไหม! แต่ก่อนตอบคำถามขอให้ท่านสาบานต่อเทวรูป ลาดและอุซซา (ชื่อเทวรูปที่ชาวมักกะฮ์ให้การเคารพบูชา) เสียก่อน”

ท่านมุฮัมมัด “สิ่งที่ฉันไม่ค่อยยินดีมากเท่าไรนัก ก็เรื่องลาดกับอุซซานี้แหละ”

บุฮัยร่อ “ถ้าอย่างนั้น ขอให้ท่านสาบานต่อเทพเจ้าองค์เดียวว่าจะพูดความจริง”

ท่านศาสดามุฮัมมัด “ฉันไม่เคยโกหก ขอให้ท่านถามมาเถิด”

บุฮัยร่อ “ท่านชอบอะไรมากที่สุด !”

ท่านศาสดามุฮัมมัด “ฉันชอบอยู่คนเดียว”

บุฮัยร่อ “ท่านชอบมองอะไรมากที่สุด !”

ท่านมุฮัมมัด “ท้องฟ้าและดวงดาวที่อยู่ในท้องฟ้า”

บุฮัยร่อ “ท่านคิดถึงสิ่งใด!”

ท่านศาสดามุฮัมมัดนั่งเงิบ ขณะที่บุฮัยร่อเฝ้าสังเกตที่หน้าผากของท่านพร้อมกับพูดว่า “ท่านนอนเมื่อใด และคิดถึงสิ่งใด”

ท่านศาสดามุฮัมมัด “เวลาที่สายตาทั้งสอง จับจ้องที่ท้องฟ้า มอง ดูหมู่ดวงดาวที่ลอยอยู่เหมือนกับว่ามันอยู่รายรอบฉัน และฉันอยู่ท่ามกลางพวกมัน”

บุฮัยร่อ “ท่านเคยนอนฝันบ้างหรือไม่ !”

ท่านศาสดามุฮัมมัดไม่ตอบแต่เงี้ยวเงียบ บุฮัยรอกก็เงี้ยวเงียบด้วย

บุฮัยรอ “ฉันขอดูหัวไหล่ทั้งสองของท่านหน่อยได้ไหม !

ท่านศาสดามุฮัมมัด “เชิญเข้ามาดูซิ!”

บุฮัยรอขยับเข้ามาใกล้ๆ ท่าน และเปิดเสื้อที่ปิดหัวไหล่ทั้งสองของท่านออกจึงได้เห็นรอยคล้ำ เขาได้จ้องมองและพูดกับตัวเองว่า “ใช่แล้ว!”

อับดุลลิลิบ “ท่านพูดอะไรหรือ ! ”

บุฮัยรอ “ท่านจงบอกฉันซิว่า เด็กหนุ่มคนนี้เป็นอะไรกับท่าน”
เนื่องจากอับดุลลิลิบรักท่านมุฮัมมัดเหมือนลูก จึงพูดว่า “ลูกของ
ฉันเอง”

บุฮัยรอ “ไม่ใช่! เขาไม่ใช่บุตรของท่าน บิดาของเขาต้องเสียชีวิต
ไปแล้วแน่นอน”

อับดุลลิลิบ “ท่านพูดถูก! จริงๆ แล้วเขาเป็นลูกของน้องชายฉัน
เอง”

บุฮัยรอ “ท่านจงฟังให้ดีนะ! เด็กหนุ่มคนนี้เป็นผู้มีบุญบารมี
เขาจะเป็นใหญ่เป็นโตในวันข้างหน้า ถ้าในสิ่งที่ฉันเห็นและคนอื่นได้
เห็นเหมือน กับฉันและรู้จักเขา เขาต้องถูกสังหารแน่นอน ฉะนั้น ท่าน
ต้องดูแลและระมัดระวังเขาให้ดี และปกป้องเขาให้ปลอดภัยจากศัตรู”

อับดุลลิลิบ “เขาเป็นใครกันหรือ !”

บุฮัยรอ “ดวงตาทั้งสองของเขา ได้ปรากฏสัญลักษณ์ของการ
เป็นศาสดาผู้ยิ่งใหญ่ ส่วนด้านหลังของเขามีรัศมีบ่งบอกถึงสิ่งนั้นอยู่”

เรื่องเล่าจากนักบุญนัซฏูร

หลังจากหลายปีผ่านไป ท่านศาสดาได้เป็นตัวแทนท่านหญิงคอดีเยฮ์ไปทำการค้าที่ซีเรียอีกครั้ง ในครั้งนี้ท่านหญิงได้ส่งบ่าวรับใช้คน

หนึ่งนามว่า 'มัชชะเราะฮ์' ร่วมขบวนไปกับท่านมุฮัมมัด ท่านหญิงได้กำชับว่าของท่านว่า จงปฏิบัติตามมุฮัมมัดทุกอย่าง เมื่อกองคาราวานของท่านศาสดามุฮัมมัดได้เข้าสู่ประเทศซีเรียและไปยังเมืองบุศรอ ท่านได้ลงพักใต้ต้นไม้หนึ่งใกล้ๆ กับอารามของนักบุญคนหนึ่งนามว่า 'นัซฎูรอ' นักบุญท่านนี้เคยรู้จักกับมัชชะเราะฮ์มาก่อน เขาได้เข้ามาหามัชชะเราะฮ์ และถามว่าชายที่นั่งอยู่ใต้ต้นไม้ นั้นเป็นใคร !

มัชชะเราะฮ์ "เป็นชาวอาหรับคนหนึ่งมาจากเผ่ากูรอยช์"

นักบุญ "ใต้ต้นไม้ี้จะไม่มีใครมาพักหรือสร้างที่พักบริเวณนั้น นอกจากคนที่เป็นศาสนทูตของพระเจ้า"

เขาถามต่อว่า "ดวงตาของเขาทั้งสองมีร่องรอยสีแดงไหม !"

มัชชะเราะฮ์ "ใช่! ที่ดวงตาทั้งสองของเขามีร่องรอยสีแดง"

นักบุญ "ใช่แล้ว! เขาเป็นศาสดาของพระเจ้าแน่นอน และเป็นศาสดาท่านสุดท้ายจากบรรดาศาสดาทั้งหลาย โอ้พระเจ้า ! ฉันหวังว่าวันหนึ่งคงได้เชิญเขามาเป็นแขก และคงได้รับบทเรียนที่ดีจากเขา"

www.thaiislamlib.com

ความปีติยินดีของยิว ณ มะดีนะฮ์

ได้มีพวกยิวหลายเผ่า ที่ศึกษาคุณสมบัติและสถานที่ของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) จากตำรา พวกเขาได้ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอนของตนเดินทางไป 'ฮิญาซ' (ซาอุดีอาระเบียปัจจุบัน) และเดินทางต่อไปจนถึง มะดีนะฮ์ และพักอยู่ที่นั่น เพื่อคอยการปรากฏตัวของท่านศาสดามุฮัมมัด (คือลฯ) แต่เนื่องจากพวกเขาเป็นคนร่ำรวย จึงถูกพวกอาหรับกลั่นแกล้งและช่วงชิงทรัพย์สินไป

พวกยิวต้องอดทนต่อสภาพดังกล่าว และตั้งปณิธานว่าพวกเขาจะอดทนต่อไป เมื่อได้ร่วมขบวนกรกับท่านเมื่อไร เมื่อนั้นก็จะล้างแค้นพวกคนต่ำช้าที่ทำตัวเป็นอันธพาล ซึ่งชาวเหล่านี้ เป็นสาเหตุ

สำคัญที่ทำให้พวกชาวเมืองมะดีนะฮ์ยอมรับอิสลามอย่างรวดเร็ว แต่เป็นเพราะความอคติที่รุนแรง ทำให้พวกยิวปฏิเสธที่จะศรัทธาในตัวท่าน และปลีกตัวออกไปอยู่อย่างเอกเทศ

อัล กุรอาน ได้กล่าวถึงอีมาน (ความศรัทธา) ของชาวคัมภีร์

อัลลอฮ์ (ซบ.) ตรัสถึงความศรัทธาของชาวคัมภีร์ไว้หลายครั้ง
ว่า

“บรรดาผู้เจริญรอยตามศาสนทูต ผู้เป็นศาสดาที่อ่านไม่ออกเขียนไม่เป็น พวกเขาพบท่านถูกจารึกไว้ ณ พวกเขาทั้งในอัล เตารอตและในอัล อินญิล ได้กำชับให้พวกเขาประกอบคุณงามความดีและห้ามปรามจากความชั่วทั้งหลายและได้อนุมัติบรรดาสิ่งที่ดีแก่พวกเขา และห้ามสำหรับพวกเขาในสิ่งเลวร้ายต่างๆ และปลดเปลื้องออกจากพวกเขาจากภาวะที่หนักอึ้ง และโชครวนที่ปรากฏบนพวกเขา ดังนั้น บรรดาผู้ศรัทธาต่อเขาให้ความสำคัญช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามนุรที่ถูกประทานลงมาพร้อมกับเขา **ชนเหล่านี้คือบรรดาผู้ที่ประสบความสำเร็จ**” (บทอัล อะอ์รอฟ โองการที่ 157)

“และเมื่อได้มีคัมภีร์จากอัลลอฮ์มายังพวกเขา เพื่อรับรองในสิ่งที่มีอยู่กับพวกเขา ทั้งที่พวกเขาเคยขอให้มีชัยชนะเหนือบรรดาผู้ที่ปฏิเสธมาก่อน ครั้นเมื่อสิ่งที่พวกเขารู้จักดีได้มายังพวกเขา พวกเขากลับปฏิเสธสิ่งนั้น” (บทอัล บะกอเราะฮ์ โองการที่ 89)